

niedziela

GŁOS Z TORUNIA

NR 5 (1102) • J • ROK LIX • 31 I 2016 • TORUŃ

w numerze:

Na jubileusz dominikański

Mieć gorące serce – Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan w diecezji toruńskiej

Piękno nie z tego świata

MYSŁ NA TYDZIEŃ

Sami z siebie nie jesteśmy światłem. Stajemy się nim, gdy przyjmujemy Chrystusa, a nasze życie promieniuje Ewangelią.

Bp Andrzej Suski

Być światłem

Potrzebujemy światła, by żyć i rozwijać się. Światło ułatwia życie, które w ciemności jest trudne, wręcz niemożliwe. Światło daje nam poczucie bezpieczeństwa. Potrzebujemy go także w naszym życiu duchowym.

Jedynym światłem rozświetlającym mroki życia jest Chrystus. Jego światło rozświetla drogę do nieba. Chrystus jednak pragnie, byśmy także my stawali się światłem dla świata. Być światłem dla innych, by pomagać im odnajdywać drogę do Boga. To misja wszystkich uczniów Chrystusa. W sposób szczególnie jednak realizowana przez osoby konsekrowane, które niczym latarnia morska wskazują drogę do portu zbawienia. Aby wypełnić swoją misję, potrzebują jednak każdego z nas. Jak być światłem dla nich? Czasem nie wiemy, co możemy uczynić, lub brakuje nam słów.

Czynem miłości jest także modlitwa. Tam gdzie nie można dotrzeć słowem lub czynem, można dotrzeć modlitwą. Pamiętajmy zatem o modlitwie za osoby konsekrowane. Niech będzie to płynący nieustannie strumień światła. Pomocą w tym może być akcja Duchowej Adopcji Osób Konsekrowanych podjęta w naszej diecezji. Pragnąc światła dla siebie, bądźmy też światłem dla innych.

Ks. Paweł Borowski

Z życia osób konsekrowanych „promieniają radość i piękno życia Ewangelią i podążania za Chrystusem”

RADOŚĆ POWOŁANIA

Jubileusze

W święto Ofiarowania Pańskiego 2 lutego Ojciec Święty Franciszek dokona uroczystego zamknięcia Roku Życia Konsekrowanego. Radując się wielości instytutów życia konsekrowanego, wspominaliśmy ich dzieje, poczynając od założycieli, rozwój charyzmatów, radości, trudności i doświadczenia, wszystko obejmując dziękczynieniem.

Papież Franciszek w Liście apostoelskim „Świadkowie radości” do zakonnic i zakonników na rozpoczęcie Roku Życia Konsekrowanego przypomniał, że „tam gdzie są zakonnicy, tam jest radość”.

Zgromadzenie Sióstr Pasterek od Opatrzności Bożej wyjątkowo wpisało się w Rok Życia Konsekrowanego przez swoje jubileusze: 120 lat istnienia zgromadzenia, 150 lat urodzin Matki Założycielki bł. Marii Karłowskiej oraz 80 lat od jej śmierci. Wpisały się też w ten wielki rok jubileuszowe rocznice domów zakonnych. – Te wielkie rocznice dały wiele radości ze wspólnych spotkań, wzajemnego ubogacenia i ogromnej wdzięczności Jezusowi Dobremu Pasterzowi za to, że – jak każda z nas na nowo odczuła – jestem pasterką i mogę swoją

pracą, ofiarą i poświęceniem – według słów Matki Założycielki – „choć jednej duszy dopomóc do zbawienia”. To radość konsekracji, to szczęście życia z Bogiem i dla Boga, a przez to – dla dusz zagubionych – podkreśla matka Gracjana Zborala, przełożona generalna Zgromadzenia Sióstr Pasterek od Opatrzności Bożej.

Zgromadzenie Sióstr Pasterek przeżywało też, jak co roku, swoje uroczystości zakonne: jubileusze profesji sióstr, pierwsze i wieczyste śluby. Takie dni, wspólnie przeżywane, na nowo rozbudzają i pogłębiają wdzięczność za dar

dokończenie na str. VI

TORUŃ

Z kołędą

W Wojewódzkim Ośrodku Terapii Uzależnień w toruńskich Czerniewicach 10 stycznia po raz trzeci odbył się koncert kołęd i pastorałek.

Na zaproszenie kapelana ks. Dawida Szymaniaka do ośrodka

mniały zebrany historię Bożego Narodzenia. Do kołędowania chętnie włączyli się pacjenci, którzy w okresie świąt odłączyli od rodzin, choć myślą i we wspomnieniach mogli wrócić do swoich domów. Do śpiewu dołą-

Mali kołędnicy z opiekunami

przybyła schola dziecięca z parafii pw. Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Toruniu, która pod kierunkiem Joanny Fojt oraz Radosława Zawackiego poprzez wspólny śpiew oddała chwałę Jezusowi i stworzyła namiastkę domowego ciepła. Radosne kołędowanie poprzedziła sprawowana przez ks. Dawida Msza św., po której dzieci radosnym śpiewem przypo-

czył także ks. dr Mariusz Stasiak, proboszcz parafii pw. Matki Bożej Łaskawej i św. Josemarii Escrivy de Balaguer, na terenie której znajduje się ośrodek. Na zakończenie pracownicy ośrodka oraz ks. dr Stasiak obdarowali małych kołędników słodyczami i obrazkami z Matką Bożą Niepokalaną Jutrzenką Wolności – patronką ośrodka.

Anna Głos

Uczestnicy koncertu

TORUŃ

Leć kołędą w świat

W kościele pw. Opatrzności Bożej w Toruniu 10 stycznia na zaproszenie proboszcza ks. Jacka Koczorskiego na rodzinnym kołędowaniu spotkali się parafianie oraz wspólnoty działające przy parafii. Przypadający w święto Chrztu Pańskiego koncert zgromadził całe rodziny, aby poprzez wspólny śpiew wyrazić radość z narodzin Zbawiciela.

Koncert zainaugurował przypadające w tym roku obchody 70. rocznicy istnienia parafii na Rudaku erygowanej 20 lutego 1946 r. Spotkanie przygotowała i poprowadziła Iwona Ziemińska-Bącał z MDK w Toruniu. Gwiazdą wieczoru był znany torunianom Jacek Beszczyński – konferansjer, autor książek, tekstów i muzyki. Wspólnie z Krzysztofem Kwiatkowskim,

Andrzejem Raniszewskim oraz publicznością zaśpiewał wiele znanych kołęd i pastorałek oraz piosenek bożonarodzeniowych swojego autorstwa.

Na rodzinnym kołędowaniu nie mogło zabraknąć parafialnego zespołu „Vox Dei” pod kierownictwem Jacka Kubickiego, którego członkowie występujący w strojach aniołów, jak zawsze radosnym i dynamicznym śpiewem, wprowadzili zebranych w bożonarodzeniowy nastrój. Wystąpiły również dzieci z parafii, które zaśpiewały i zagrały Dzieciątku przygotowane przez siebie kołеды.

Radosne kołędowanie w liczącej już 70 lat parafii było kolejną okazją do spotkania się i oddania czci Nowonarodzonemu.

Anna Głos

KRÓTKO

Pamięci elżbietanek

10 stycznia na cmentarzu w Chełmży poświęcono grobowiec, w którym złożone zostały wszystkie zmarłe siostry elżbietanki posługujące w Chełmży. Po Mszy św., której przewodniczył ks. kan. Krzysztof Badowski, siostry oraz parafianie udali się na cmentarz, gdzie ks. kan. Badowski poświęcił nowe miejsce pochówku. Modlono się za zmarłe siostry, aby Bóg w swoim miło-

sierdziu wynagrodził ich trudy, cierpienia oraz ofiarą posługę mieszkańcom Chełmży. Dom zakonny Zgromadzenia Sióstr św. Elżbiety funkcjonował w Chełmży w latach 1895 – 2008.

Rocznica śmierci

14 stycznia minęła 23. rocznica śmierci ks. inf. Alfonsa Groszkowskiego, proboszcza chełmżyńskiego w latach 1962-93. Pozostał on w pamięci jako kapłan,

w którego życiu dominowała bezinteresowność oraz skromność i pokora. Był nie tylko architektem ludzkich dusz, a także budowniczym obiektów sakralnych. W intencji zmarłego modlono się podczas Mszy św. oraz przy grobie na starym cmentarzu.

Wiadomości kościelne

U progu 2016 r. rozpoczął pracę zespół redakcyjny „Wiadomości Kościelnych” – czasopisma parafii

Chełmża. Gazeta jest wznowieniem tego samego tytułu wydawanego w okresie międzywojennym. Czasopismo ukazuje się co miesiąc, począwszy od 31 stycznia. Zespół redakcyjny tworzą: ks. kan. Krzysztof Badowski, ks. Karol Schmidt, Katarzyna Leśniak, Dariusz Meller, Paweł Polikowski, Sławomir Wierzbicki, Kazimierz Pająk, Wojciech Wichnowski, Joanna Dąbrowska i Franciszek Kuczka. (w-w)

TORUŃ

Na jubileusz dominikański

Trwają obchody jubileuszu 800-lecia istnienia Zakonu Braci Kaznodziejów (dominikanie). Jubileusz, który potrwa do 2017 r., to całoroczne święto trzech gałęzi zakonu: braci kaznodziej, mniszek klauzurowych i dominikanów świeckich, którzy tworzą rodzinę dominikańską. Z radością przyjmujemy ukazanie się na początku tego roku w ramach prestiżowej krakowskiej serii „Studia i Źródła Dominikańskiego Instytutu Historycznego” pracy poświęconej dziejom toruńskiego konwentu: „Dominikanie w Toruniu od XVI do XIX wieku. Katolicki zakon w protestanckim mieście”.

W dziejach Torunia

Jest to poprawiona wersja pracy doktorskiej, którą pod kierunkiem prof. dr. hab. Waldemara Rozyńkowskiego na Wydziale Historycznym UMK napisał w 2011 r. bydgoski historyk Łukasz Myszk. Mimo iż znaczenie dominikanów w dziejach Torunia było niemałe, to niniejsza książka jest pierwszym tak dokładnym omówieniem ich

losów w epoce nowożytnej. Autor wykonał olbrzymią pracę, wykorzystując niepublikowane dotychczas dokumenty dominikanów toruńskich przechowywane w Archiwum Państwowym w Toruniu i Archiwum Diecezjalnym w Pelplinie. W efekcie czytelnik dostaje pięćsetstronicową pozycję, wszechstronnie omawiającą wszelkie aspekty funkcjonowania konwentu, dodatkowo zilustrowaną wyobrażeniami dawnej zabudowy i fotografiami wyposażenia kościoła.

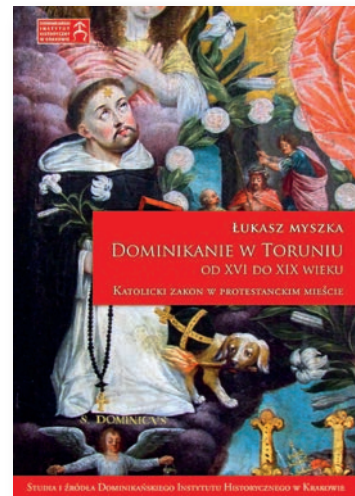
Działalność

Dominikański klasztor w Toruniu założony w 1263 r. był jednym z większych i bardziej znaczących w całej polskiej prowincji dominikańskiej. Wśród zmiennych kolei losu bracia trwali w grodzie Kopernika, w północnej części miasta, wznosząc wielką gotycką świątynię pw. św. Mikołaja i przylegający doń kompleks klasztorny. W zasięgu oddziaływania duszpasterskiego dominikanów znalazła się nie tylko ludność miejska, lecz także okoliczna szlachta (szczególnie w XVII

i XVIII wieku) oraz chłopstwo. Monografia ukazuje funkcjonowanie i działalność toruńskiego klasztoru w czasach nowożytnych, przedstawiając je na tle sytuacji wyznaniowej miasta, które w połowie XVI wieku stało się w dużej mierze protestanckie. Autor szczegółowo omawia skład osobowy konwentu, sprawy gospodarcze, religijne, relacje z protestanckim mieszczaństwem Torunia (złośliwości i konflikty nieraz kończyły się przed sądem), obecność dominikanów w podtoruńskim Kaszczorku, ostatnie lata ich działalności i kasatę wspólnoty w 1820 r. oraz zniszczenie zabudowań i losy wyposażenia świątyni.

Wypożyczenie kościoła

Elementy wyposażenia kościoła dominikańskiego zostały po 1834 r. rozproszone; obecnie znajdują się w muzeach i wielu parafiach naszej diecezji, m.in. bezcenne zabytki – Pasja i Krzyż Mistyczny w kościele pw. św. Jakuba. W tej świątyni przechowywany jest także barokowy feretron różańcowy z warszta-

tu Bartłomieja Strobla. Z tego zabytku pochodzi wyobrażenie św. Dominika, które posłużyło do ozdobienia okładki prezentowanej książki.

Katolicki Toruń

Łukasz Myszk, „Dominikanie w Toruniu od XVI do XIX wieku. Katolicki zakon w protestanckim mieście”, Kraków 2016. Książka do nabycia m.in. w księgarni diecezjalnej w Toruniu

ŚWIERCZYNKI

Koncert kolęd

W kościele pw. Świętych Janów w Świerczynkach 17 stycznia wystąpił chór „Cantate Maria” z Gościeszyna z sanktuarium Najświętszej Maryi Panny. Prezbiterium świątyni wypełnił kilkusobowy chór pod batutą Marty Szcześnej. Publiczność mogła wysłuchać kolęd oraz pieśni maryjnej, którą wykonała dyrygentka chóru. „Cantate Maria” działa od 2 lat. Posiada na swoim koncie liczne, solowe

występy. Śpiew kolęd sprawił, że mogliśmy trwać w radości z narodzin Pana. Na koncercie obecny był wójt gminy Łysomice Piotr Kowal.

Składamy podziękowania Radzie Soteckiej w Łulkowie, dzięki której mogliśmy gościć chór w świątyni. W myśl powiedzenia, że dobra muzyka i śpiew kościelny są aktem czci Bożej, gratulujemy i życzymy dalszych sukcesów. **Katarzyna Umińska**

Chór „Cantate Maria” pod batutą Marty Szcześnej

Katarzyna Umińska

Nabożeństwu w cerkwi prawosławnej w Toruniu przewodniczy ks. młtatr Mikołaj Hajduczenia

Podczas nabożeństw duchowni różnych wyznań udzielają błogosławieństwa

MIEĆ GORĄCE SERCE

W dniach 18-25 stycznia odbył się Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan pod hasłem: „Wezwani, by ogłaszać wielkie dzieła Pana”

MARIANNA MUCHA

W zorem lat ubiegłych w trakcie Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan w diecezji toruńskiej odprawiano nabożeństwa, odbyły się spotkania i czuwania modlitewne. Corocznie łączą one na wspólnej modlitwie w różnych świątyniach zarówno duchownych, jak i wiernych świeckich wyznań chrześcijańskich mieszkających na terenie naszej diecezji.

Pierwsze ze spotkań odbyło się 16 stycznia w Toruniu, w cerkwi Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego pw. św. Mikołaja. W trakcie dwóch kolejnych nabożeństw Słowa Bożego wierni spotkali się w świątyniach rzymskokatolickich – w parafii pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Działdowie (18 stycznia) i parafii pw. Chrystusa Króla w Toruniu (20 stycznia). 22 stycznia w toruńskim kościele akademickim pw. Ducha Świętego odbyło się Ekumeniczne Czuwanie Młodych z adoracją krzyża, na wzór modlitwy Wspólnoty z Taizé, która realizuje

Elementem spotkań ekumenicznych jest gest przekazania znaku pokoju

postulat jedności chrześcijan. Od 75 lat we wspólnocie tej razem żyją, modlą się i pracują chrześcijanie różnych wyznań. Następne nabożeństwa odbyły się w parafii ewangelicko-augsburskiej pw. św. Szczepana w Toruniu (24 stycznia) i toruńskiej parafii polskokatolic-

kiej pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny (25 stycznia). Ostatnie spotkanie odbyło się w Grudziądzu 27 stycznia w rzymskokatolickiej bazylice pw. św. Mikołaja Biskupa.

Wspólne świadectwo

Podczas nabożeństw Słowa Bożego wierni słuchali czytań, psalmu i Ewangelii, następnie duchowni poszczególnych wyznań wygłaszali homilie. Ks. młtatr Mikołaj Hajduczenia, proboszcz toruńskiej parafii prawosławnej, w trakcie nabożeństwa w kościele pw. Chrystusa Króla wskazał na cel przeżywanego właśnie w Kościele czasu. – Gromadząc się w świątyniach różnych wyznań chrześcijańskich w dni Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan, dajemy wspólne świadectwo umiłowania naszego Pana Jezusa Chrystusa, który jest wspólnym zbawicielem – mówił. Odnosił się także do aktualnej sytuacji w Europie, która, jak stwierdził,

chrześcijańska jest już w dużej części tylko z nazwy. Powodem takiego stanu rzeczy nie jest jednak coraz bardziej odczuwalna w Europie obecność imigrantów czy uchodźców. – To nie oni wygonili chrześcijan ze świątyni, nie oni sprzedali świątynie chrześcijańskie na inne cele, nie oni sprzeciwiali się zasadom chrześcijańskim, nie oni są przyczyną laicyzacji – podkreślał.

Żywa wiara

Szukając sposobu na zapobiegnięcie tym procesom, prawosławny duchowny nawiązał do wspólnych korzeni, sposobu życia pierwszych chrześcijan, dla których bycie wyznawcą Chrystusa oznaczało nie tylko udział w praktykach religijnych, lecz także żywą wiarę, ciągle gorące serce. To dzięki takiej postawie i współcześni chrześcijanie mogą mimo podziałów wskazywać innym Boga pełnego miłości, nawet w świecie coraz bardziej pozbawionym religii.

PIĘKNO NIE Z TEGO ŚWIATA

Kim jest osoba konsekrowana? Po co wybierać życie zakonne, klauzurę? Czy i kiedy ma ono sens? Dlaczego rezygnować z tego, co daje doczesność? Próbę odpowiedzi na te pytania podjęto podczas sympozjum teologicznego w Toruniu

TOMASZ STRUŻANOWSKI

Sympozjum „W Chrystusie, z Chrystusem i przez Chrystusa. Tożsamość, misja, świadectwo życia osób konsekrowanych”, zorganizowane przez Wydział Teologiczny UMK, odbyło się 23 stycznia w Centrum Dialogu im. Jana Pawła II w Toruniu. Stanowiło ono jeden z akcentów kończących obchody Roku Życia Konsekrowanego.

Mszy św. inauguracyjnej spotkanie przewodniczył bp Andrzej Suski. W homilii podkreślił znaczenie radykalizmu ewangelicznego, który stanowi istotę życia konsekrowanego. Ów radykalizm ma swoją cenę; niekiedy płaci się za niego utratą dobrego imienia, brakiem zrozumienia, odrzuceniem. „Odszedł od zmysłów” (por. Mk 3,21) – usłyszysz o sobie niejedną raz ten, kto przyjął konsekwentnie wezwanie Jezusa, by iść za Nim, by nie zgodzić się na duchową szarą strefę.

Serce dla Boga

Czy życie zakonne przegrywa konfrontację ze światem? – pytał ks. dr hab. Marek Tatar (UKSW). Podkreślił, że nie tylko w świecie, lecz nawet w Kościele życie konsekrowane nie znajduje pełnego zrozumienia. Osoby konsekrowane słyszą pytanie: – Co robicie?, natomiast nikt ich nie pyta: – Jak żyjecie? Tymczasem rdzeniem tożsamości osoby konsekrowanej nie jest aktywizm, lecz oddanie się Chrystusowi niepodzielnym sercem. Czystość, czyli ofiarowanie Bogu swego serca na wyłączną własność; ubóstwo, czyli wolność od konsumpcjonizmu; posłuszeństwo, czyli odejście od postrzegania władzy jako panowania nad

W sympozjum uczestniczyły osoby konsekrowane z całej Polski. Obecni byli także bp Andrzej Suski, bp Henryk Wejman i bp Józef Szamocki

innymi – oto jakość, która stanowi o tożsamości życia konsekrowanego i sprawia, że ono przyciąga, budzi zainteresowanie i chęć podążania tą drogą. Nie dokonują tego akcje spowodowane do poziomu marketingu powołaniowego, obliczone na poprawę niepokojących danych statystycznych, świadczących o spadku liczby powołań.

Biskup pomocniczy archidiecezji szczecińsko-kamieńskiej Henryk Wejman, mówiąc o chrystologicznym wymiarze życia konsekrowanego, ukazał postawy Jezusa, które mają stać się wzorem do naśladowania dla każdego chrześcijanina, a w szczególności sposób dla osób konsekrowanych. W ich przypadku

dokonywane jest to na płaszczyźnie charyzmatu danego zgromadzenia i stanowi odpowiedź na indywidualne wezwanie. Modlitwa, medytacja nad Słowem Bożym, asceza, a w konsekwencji styl życia wyrażający się w służbie Bogu i bliźniemu – oto wymagania, których spełnienie może uwiarygodnić osobę konsekrowaną w oczach tych, do których posyła ją Pan.

Serce dla bliźnich

M. dr hab. Agata Mirek (KUL) ze Zgromadzenia Córek Maryi Niepokalanej przestrzegła przed pokusą sprowadzania tożsamości osób konsekrowanych do działania

i budowania struktur. U podstaw wszelkiej aktywności i tworzenia instytucji musi leżeć osobista relacja z Chrystusem, wyrażająca się w możliwie najwierniejszym naśladowaniu Jego życia. Taki jest warunek utrzymywania żywotności (lub jej odzyskania) przez zgromadzenia zakonne. Integralną częścią tej relacji jest nie tylko kontemplacja, lecz także służba drugiemu człowiekowi.

– Skoro Kościół z natury jest misyjny, to w powołanie osoby konsekrowanej z definicji wpisana jest misja – podkreślił ks. dr hab. Stanisław Suwiński (UMK). Nie są nią zewnętrzne dzieła, lecz obecność Chrystusa przez osobiste doświadczenie, trud, wysiłek. Chodzi o to, by swoim życiem wskazywać na Chrystusa, upodabniać się do Niego i przyprowadzać do Niego tych, którzy żyją na duchowych bezdrożach.

Znak dla świata

Sympozjum pokazało, że życie konsekrowane nie uległo przedawnieniu. Owszem, niektóre wspólnoty tracą wewnętrzny dynamizm i zamierają, ale ich miejsce zajmują nowe, odpowiadające na potrzeby swego czasu. Życie konsekrowane jest potrzebne jako znak dla świata usiłującego usunąć Boga z przestrzeni publicznej, kultury, polityki, gospodarki, mediów, życia prywatnego. Osoby konsekrowane, o ile wiernie idą drogą powołania, są współczesnymi prorokami; przypominają, że Bóg istnieje, że kocha człowieka, że można i warto trwać przy Chrystusie, naśladować Go i czerpać od Niego siłę do służby.

RADOŚĆ POWOŁANIA

dokończenie ze str. I

powołania, ożywiają radość z łaski konsekracji zakonnej i wypływającego z niej apostołstwa.

Radość pasterki

W tym wyjątkowym roku każdy instytut życia konsekrowanego odkrył z pewnością specyficzne dla siebie źródła radości według

niłaś! One będą wiedziały, komu zawdzięczają swoje szczęście, swoją wieczną chwałę. Z jakąż rozkoszą będziesz się im przypatrywać, z jaką radością je liczyć! Radość będzie dla pasterki – widzieć Dusze, nad którymi pracowała, dla których się poświęcała i za które się tyle modliła, zbawione na zawsze, a może i wysoko w chwale umieszczone. Ten węzeł duchowy, który ją z nimi łączy, sprawia, że wszystkie ich pociechy i radości ona odczuje jako swoje własne. Co za dodatek do szczęścia naszego – szczęście każdej z tych Duszy wybawionych!”.

W duchu wdzięczności za dar powołania w roku poświęconym osobom konsekrowanym starsze siostry, które ukończyły 70 lat życia, trwały codziennie przez całą godzinę – jako lampki – w adoracji przed swoim Oblubieńcem, dziękując za dar powołania.

Oddanie na zawsze

Matka Gracjana tłumaczyła podczas sympozjum, że pasterki „podejmują różne formy modlitwy, aby być bliżej Jezusowego Serca, które nas ukochało, żeby trwać z Nim w prawdziwej przyjaźni i – zawsze. W tym oddaniu nie ma innego pragnienia, jak tylko, aby należeć do Tego, któremu ślubowałyśmy czystość, ubóstwo i posłuszeństwo.

Matka Generalna wyjaśniła, że powinnością dla siostry pasterki jest „wszędzie odnaleźć Jezusa, wszędzie Go dostrzec, wszędzie Go usłyszeć. Jako pasterki przypominamy sobie często słowa Matki Założycielki: „O, mój Boże Drogi, więc i ja mogę załudnić Niebo tymi Duszami, które Ty tak kochasz! Mogę powiększyć ilość wybranych, a więc i Twoją chwałę i szczęście. O! Cóż za zaszczyt dla mnie i jakże Ci za niego dziękować! Jak Twoje kroki, Najmiłosierniejszy Pasterzu, tak niech i wszystkie moje poświęcone będą szukaniu

zgubionych Owieczek!”. Warto tu wspomnieć jedną z pierwszych pasterek s. Salomeę Brodnachowską, która odeszła do domu Ojca w opinii świętości. W chwili konania z radością zawołała do zebranych przy niej współsióstr: «O siostry, do jak wielkich rzeczy jesteście powołane! Kiedy Bóg chce mieć w was swoje upodobanie, miejcie wy wasze upodobanie w Nim! Bądźcie wierne, pracujcie skutecznie nad zbawieniem Dusz, a doznacie radości z wielkości Miłosierdzia Bożego!”.

Być blisko

W Zgromadzeniu Sióstr Pasterek od Opatrzności Bożej radość w powołaniu jest cnotą tak ważną, że należy o nią w swym życiu nie tylko usilnie zabiegać, ale także modlić się o nią. Jest to zgodne z życzeniem Ojca Świętego Franciszka, przekazanym osobom konsekrowanym we wspomnianym liście apostołskim: „To wasze życie powinno przemawiać – życie, z którego promieniują radość i piękno życia Ewangelią i podążania za Chrystusem”. Aby konsekrowani mogli wypełnić to wielkie zadanie, Papież zwraca się do wspólnot chrześcijańskich: „Zachęcam was wszystkich, byście byli blisko osób konsekrowanych, byście radowali się z nimi, dzielili ich trudności, współpracowali z nimi, na tyle, na ile to możliwe, w wykonywaniu ich posługi i dzieła, które są posługą i dziełem całego Kościoła. Sprawcie, by odczuły one miłość i serdeczność całego ludu chrześcijańskiego”. To doda nam siły i wytrwałości, aby – jak mówi papież Franciszek – z pasją iść drogą swego powołania i oddawać się apostołstwu. Wypełniając tę papieską zachętę odwdzięczamy się modlitwą, bo, jak powiedziała bł. Matka Maria: „Wszystcy, którzy wspierają Zgromadzenie Sióstr Pasterek, mają udział w owocach i zasługach ich apostołstwa”.

Oprac. s. Gaudiosa Dobrska CSDP

ZAPRASZAMY

Dzień

Życia Konsekrowanego

2 lutego, w święto Ofiarowania Pańskiego, w parafii pw. Najświętszej Maryi Panny Częstochowskiej w Toruniu (ojcowie paulini) odbędzie się diecezjalne zakończenie Roku Życia Konsekrowanego. Podczas Mszy św. o godz. 10 osoby konsekrowane odnowią swoje śluby. Zachęcamy do uczestnictwa w Mszy św. oraz włączenia się w akcję Duchowej Adopcji Osób Konsekrowanych (DAOK) i ogarnięcia modlitwą osób konsekrowanych z naszej diecezji. Więcej informacji o DAOK na www.daok.pl.

Rocznica śmierci

bp. Adolfa Szelażka

7 lutego w kościele pw. św. Jakuba Apostoła w Toruniu o godz. 11.30 zostanie odprawiona Msza św. z okazji rocznicy śmierci sługi Bożego bp. Adolfa Piotra Szelażka, założyciela Zgromadzenia Sióstr św. Teresy od Dzieciątka Jezus. Sługa Boży bp Szelażek jest pochowany w krypcie kościoła pw. św. Jakuba.

Światowy Dzień

Chorego

11 lutego, we wspomnienie Najświętszej Maryi Panny z Lourdes, w diecezjalnym sanktuarium Matki Bożej Nieustającej Pomocy na toruńskich Bielanach odbędą się diecezjalne obchody Światowego Dnia Chorego. Podczas Mszy św. o godz. 11 udzielony zostanie sakrament namaszczenia chorych.

Lektorat i akolita

14 lutego w katedrze Świętych Janów w Toruniu podczas Mszy św. o godz. 9 klerycy roku III i IV otrzymają promocje lektoratu i akolitu. Zachęcamy do modlitwy za seminarzystów oraz o nowe powołania.

Ks. Paweł Borowski

Matka Gracjana Zborala CSDP

swego charyzmatu. Podczas Ogólnopolskiego Sympozjum Teologicznego na temat: „W Chrystusie, z Chrystusem i przez Chrystusa – tożsamość, misja, świadectwo życia osób konsekrowanych” (szerzej o sympozjum na str. V) matka Gracjana wyjaśniła, że „w życiu pasterek radość ma specyficzne podłoże i wyjątkowy odcień. Bł. Matka Maria kandydatce podejmującej życie pasterskie dała takie polecenie: „Niechże będzie ofiarą z miłości i wdzięczności; niech potem opuszcza ten dom pociechy i idzie między Dusze rozdawać to, co sama odebrała. Niech zapala serca miłością”. A siostronom tłumaczyła: „Niebo i czyścić, i ziemia tyle zawdzięczać mogą twojej pracy! W godzinę śmierci przekonaasz się o skutkach tej pracy i błogosławioną będziesz błogosławięństwem wszystkich tych Duszy, do wybawienia których się przyczy-

Pomagamy blisko Ciebie!

DRUGI DOM

Każdy człowiek potrzebuje miejsca, w którym będzie czuł się doceniany, potrzebny, szanowany. Takim miejscem jest Bursa Akademicka Caritas w Przysieku. To dom dla studentów, którzy nie myślą o nim w kategoriach tylko pokoju do nauki i snu, ale również do rozwijania swoich pasji czy talentów

Nauka, rekreacja, kultura, a przede wszystkim modlitwa towarzyszą nam w bursie codziennie. Tutaj każdy znajdzie coś dla siebie, np. lubiący sport grają w piłkę nożną, tenisa ziemnego czy stołowego. Często organizujemy też różne kursy, m.in. gry na gitarze czy tańca rueda de casino, spotkania integracyjne, np. zabawę karnawałową, ogniska, gry terenowe. Jeśli chcemy spędzać czas w ciszy i spokoju, wystarczy wejść do sali konferencyjnej, gdzie możemy się uczyć. Centralnym punktem każdego dnia w bursie jest wieczorna Msza św., która gromadzi studentów chcących podziękować Bogu za kolejny dzień. Bierzemy w niej czynny udział, czytając Słowo Boże, służąc przy ołtarzu czy śpiewając.

Modlić się można również podczas biegu. W październiku ub.r. po raz kolejny wzięliś-

my udział w biegu sztafetowym szlakiem męki bł. ks. Jerzego Popiełuszki z Bydgoszczy do Górska. Trasa liczyła 40 km (większość z nas biegła przynajmniej 15 km). Chętnie włączamy się w pomoc bliźnim i bierzemy udział w różnych akcjach Caritas, np. festynie z okazji Dnia Dziecka, Dniu Papieskim czy Światowym Dniu Chorych.

14 stycznia przybył do nas z wizytą duszpasterską bp Andrzej Suski. Wieczór minął w miłej atmosferze przy dźwiękach pastorałek.

Bursa jest przeznaczona dla zdolnych studentów z ubogich rodzin wielodzietnych. Każdy pracowity i ambitny młody człowiek znajdzie tu miejsce dla siebie. Dołączenie do nas gwarantuje studia i rozwój w przyjaznej atmosferze.

**Zamieszkał,
studiuj,
rozwijaj się**

Rafał Wiśniewski

Biskup Andrzej w rozmowie ze studentami podczas kolędy

Podczas balu karnawałowego

Razem z Naturą

Caritas Diecezji Toruńskiej po raz kolejny organizuje projekt „Razem z Naturą”, który łączy działania edukacji ekologicznej z działaniami charytatywnymi na rzecz chorych i niepełnosprawnych dzieci.

Zapraszamy uczniów szkół podstawowych, gimnazjalnych oraz ponadgimnazjalnych do wzięcia udziału w kategoriach: plastycznej, fotograficznej i ekocharytatywnej konkursu (zbiórka nakrętek PET, dzięki której wesprzemy niepełnosprawne dziecko).

Zachęcamy do wykonywania zdjęć i prac plastycznych, które ilustrują faunę, florę oraz najbardziej atrakcyjne pejzaże okolicy każdego miesiąca. Ideą jest promowanie systematycznego obserwowania i dokumentowania zmieniającej się w porach roku przyrody. Zdjęcia będą ilustracją kolejnych miesięcy kalendarza 2017. Wyboru najlepszych fotografii i rysunków dokonają internauci w maju. Do wygrania aparaty fotograficzne.

Na prace konkursowe czekamy do 4 maja.

Finał konkursu „Razem z Naturą” odbędzie się podczas Festynu z okazji Dnia Dziecka „Bądźmy razem” 21 maja na terenie Aeroklubu Pomorskiego w Toruniu.

Na festyn już dzisiaj zapraszamy (zgłoszenia z liczbą uczniów oraz opiekunów przyjmujemy e-mailem: torun@caritas.pl).

Marlena Kujawińska

Szczegóły konkursu na stronie www.torun.caritas.pl

Rekolekcje dla opiekunów SKC

Caritas Diecezji Toruńskiej organizuje dla opiekunów Szkolnych Kół Caritas rekolekcje wielkopostne pt. „W promieniach Bożego Miłosierdzia. Jezus, ufam Tobie”.

Zapraszamy do Przysieka w dniach 12-14 lutego (od obiadu w piątek o godz. 16 do obiadu w niedzielę o godz. 13).

Dni skupienia poprowadzi ks. Łukasz Skarżyński, diecezjalny koordynator wolontariatu, wychowawca w Bursie Akademickiej Caritas Diecezji Toruńskiej.

Zgłoszenia przyjmujemy e-mailem: torun@caritas.pl lub telefonicznie (56) 674-44-01 (opłata 70 zł).

DUCHOWNI DIECEZJI CHEŁMIŃSKIEJ (112)

OBROŃCA KOŚCIOŁA, CZCICIEL MARYI

Rządził diecezją w ostatnich latach świetności Rzeczypospolitej. Był jej obrońcą przed protestantyzmem oraz dobroczyńcą kościołów, klasztorów i sanktuariów Matki Bożej

WOJCIECH WIELGOSZEWSKI

Kazimierz Jan Opaliński urodził się w 1639 r. w Bninie (obecnie dzielnica Kórnika) w możliwym domu Piotra i Katarzyny z Leszczyńskich. W 1657 r. został kanonikiem poznańskim i gnieźnieńskim, w 1661 r. opatem w klasztorze Cystersów w Bledzewie. 9 stycznia 1679 r. został biskupem, a 18 listopada 1681 r. ordynariuszem chełmińskim i zamieszkał w rezydencji biskupiej w Lubawie. Później najchętniej przebywał w odległym o 4 mile Turowie w Prusach Książących, gdzie w posiadłości wykupionej od księcia Fryderyka Wilhelma w 1687 r. postawił kościół i założył parafię, tworząc w państwie protestanckim enklawę katolicyzmu.

W latach 1683-84 wydał ordynacje dla księży, nakazując przestrzeganie dekretów soboru trydenckiego. Dbając o poziom duchowieństwa, interesował się wychowaniem kleryków z seminarium chełmińskiego i losem ich wychowawców – księży misjonarzy ze zgromadzenia założonego przez św. Wincentego à Paulo: nakazał posługiwanie się w nauczaniu kapłańskim wydaną przez nich polską książką, a proboszczom zalecił, aby zapraszali misjonarzy do głoszenia misji. Hojnie ich wspomógł zapisem w testamencie, prosząc o opiekę nad zbudowaną przez siebie blisko Chełmna kaplicą pw. św. Wawrzyńca, do którego miał szczególne nabożeństwo. Relikwie świętego sprowadził do kaplicy św. Barbary w zamku biskupim w Starogrodzie, co przyciągnęło rzesze pielgrzymów.

W obronie wiary

Biskup gratulował w imieniu stanów pruskich zwycięstwa królowi Sobieskiemu podczas odsieczy Wiednia w 1683 r., na którą wystawił oddział piechoty. W 1691 r. wsparł kolejną wyprawę antyturecką chorągwią pancerną.

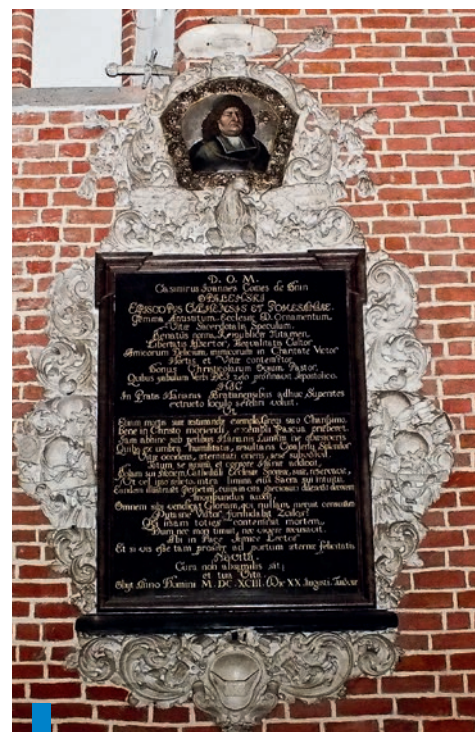
W sprawie protestantów zalecał, by im „wszędzie i zawsze miłość okazać i przyciągać ich” (ks. Alfons Mańkowski). Zarazem upominał się na sejmikach generalnych pruskich o prawa katolików i zabiegał o odzyskanie utraconych w wyniku reformacji kościołów.

Jego zabiegi o rekatolizację luteranckiego Torunia wywołały ostry konflikt, a odebranie luteranom w 1682 r. kościołów w Grębocinie i Rogowie spowodowało najście mieszczan na biskupią Chełmę. Świątynie trzeba było zwrócić, jednak Toruń zobowiązał się do odbudowania zniszczonych przez Szwedów kościołów w Orzechowie i Rychnowie. Jego zasługą było przywrócenie w Toruniu od 1682 r. procesji Bożego Ciała. W 1688 r. spowodowało to zamieszki, a biskup ledwo uszedł z życiem przed podburzonym tłumem. Skutkiem tumultu był długi proces. Za pieniądze z grzywny, którą ukarano torunian, zbudowano wieżę konkatedry chełmińskiej, najwyższą w diecezji. Swoisty pomnik biskupa zwany do dziś wieżą Opalińskiego.

Ku czci Niepokalanej

W 1685 r. bp Opaliński ustanowił patronką diecezji Pannę Najświętszą Niepokalaną Poczetą i wstąpił do Jej bractwa w Wąbrzeźnie. Cześć dla Maryi wyniósł z domu rodzinnego, gdzie otaczano czią Jej obraz. W 1669 r. umieścił go w kościele w Rokitnie (dziś diecezja zielonogórsko-gorzowska). W czasie zaborów miejsce to było ostoją polskości i wiary katolickiej; dziś sanktuarium Matki Bożej Cierpliwie Słuchającej odwiedzają rzesze wiernych.

Na Pomorzu taką rolę pełniło sanktuarium maryjne przy klasztorze Reformatów w Łąkach, które w 1687 r. w sprawozdaniu do Rzymu przedstawił jako cudowne miejsce kultu Matki Bożej. „Tym samym rozpoczęto starania o koronację cudownej figury” (ks. Dariusz Kunicki). W 1688 r. dobudował do świątyni kaplicę ku czci św. Kazimierza i obdarzył jego relikwiami. Pod kościołem ufundował kaplicę grobową, gdzie chowano zakonników i okoliczną szlachtę. Tam też spoczął po śmierci 20 lipca 1693 r. w Turowie. Upamiętnia go epitafium w katedrze chełmińskiej, ale miejsce pochówku po likwidacji sanktuarium przez Prusaków i pożarze kościoła w 1881 r. zostało zrównane z ziemią. Ks. Antoni Betlejewski, proboszcz Tylicza, w 1903 r. wspominał „widoczne przez szcze-

Wojciech Wichnowski

38. biskup chełmiński
Kazimierz Jan Opaliński (1639-93).
Epitafium w konkatedrze w Chełmnie

liny trumny biedne niczym sieroty, jakby przemówić chciały: (...), czyśmy już nie wari, aby nad nami widniał krzyż zbawienia...”. Gorzka skarga do dziś pozostaje bez odpowiedzi...

niedziela głos z Torunia

Ks. Paweł Borowski (redaktor odpowiedzialny)
współpraca: Joanna Kruczyńska
ul. Łazienna 18, 87-100 Toruń
tel. 56 622 35 30 w. 39
fax 56 621 09 02
e-mail: torun@niedziela.pl
Dyżury: od poniedziałku do piątku w godz. 9-13
Redakcja częstochowska:
Beata Pieczykura
tel. 34 369 43 85